

JOHANNA BILLING MAGIC & LOSS (AND OTHER FILMS)

GALERIA JOAN PRATS, Barcelona Maig - Juny 2007

Galeria Joan Prats es complau en presentar la primera exposició individual de l'artista Johanna Billing, Suècia 1973.

Les obres de Johanna Billing són un intent de visualitzar processos universals de canvi social i de relacionar-los amb les experiències concretes del subjecte. Molt sovint evocuen sensacions de melancolia i pèrdua, radicalitzades per l'ús intel·ligent d'irritants ruptures narratives. Els canvis socials continus i de quina manera afecten a l'individu constitueixen les preocupacions centrals de l'artista, tot i que no significa que la força provocativa dels seus projectes filmics es vegi atenuada a favor d'elements purament documentals. En termes generals, les pel·lícules eviten les estructures narratives riguroses i presenten accions i situacions reduïdes, en les que els protagonistes operen com a testimonis muts i concentrats en contextos limitats. La pèrdua de rigor narratiu en aquestes obres obren les portes a qüestions complexes sobre la identitat individual, les estructures de poder en la societat contemporània i els desafiaments plantejats per els canvis socials i personals que es produeixen en el món en el que vivim.

Els vídeos de Johanna Billing aconsegueixen un alt grau de complexitat gràcies a la continuada repetició de pel·lícules i música pop de les últimes dècades, per mitjà de la qual el sentit original de les cançons i les pel·lícules recontextualitzades és traslladat al contingut de les peces i el poder evocatiu de la música es converteix en el vehicle de preocupacions temàtiques. El resultat és una densitat de referències –culturals, socials i històriques- ruptures discernibles en els processos contemporanis del canvi social.

Nascuda en 1973 a/en Jöngköping, Suècia, Johanna Billing viu i treballa a Estocolmo. En els darrers anys, els seus treballs han estat presentats en nombroses exposicions col·lectives, com per exemple la 9^a Bienal de Estambul (2005), la 1^a Bienal de Moscu (2005), el Witte de With Center for Contemporary Art de Ròtterdam, P.S. 1 en Nueva York, el Knoxville Museum of Art, la Bienal de Singapur (2006) i Momentum, el Festival Nòrdic d'Art Contemporani de Moss, Noruega (2006).

Magical World (Món màgic, 2005)

Aquesta obra té un aire documental i va ser realitzada a Zagreb. En un centre juvenil un grup de nens assaja la cançó *Magical World*, creada per el grup Rotary Connection en 1968. Rotary Connection va ser una de les primeres bandes nord-americana en les que tocaven junts músics blancs i negres. En actiu durant les convulsions socials dels anys seixanta, les cançons d'aquella època reflexaven els desitjos de canvi sense ser explícitament polítiques. Tots els nens que apareixen en el vídeo de Billing van néixer després de la guerra yugoslava de principis dels noranta, i per tant, formen part d'una situació social marcada per les dificultats econòmiques i psicològiques degut als intents de Croàcia d'adaptar-se a les condicions de vida de la Unió Europea. La pel·lícula juxtaposa el context històric de la cançó i la vida real d'una generació molt jove enmig de repetides vistes del paisatge urbà i la proximitat del centre juvenil.

Assajen la cançó en el que per a ells és un idioma estranger veiem als nens habitant una complexa zona intermitja, social, política i biogràfica. En aquest context, els versos de la cançó també tenen sentit a diferents nivells: “Per què vols despertar-me d’un somni tan bonic? (...) ¿No veus que estic dormint? (...) Vivim en un món màgic.”

You Don’t Love Me Yet (Tú encara no m’estimes, 2002 – 2005)

El projecte *You Don’t Love Me Yet*, amb arrencaments de la Johanna Billing i interpretada per músics i artistes en 15 localitzacions fins a la data d’avui (i de la qual cada vegada es toca una versió nova que sona totalment diferent), està basada en una cançó del mateix títol, comercialitzada l’any 1984 per Roky Erickson. En certa manera, les versions noves sempre són una senyal de respecte cap a les composicions musicals i les interpretacions personals; en el cas que ens ocupa pertany independentment de que la cançó estigui relacionada amb una problemàtica social determinada i sacrifiqui la originalitat i unitat de l’acció artística tan important per molts artistes actuals - a favor d’un projecte de col.laboració. Les ansies i la recerca de la singularitat i popularitat que l’acompanya il·lustren el procés per el que els artistes joves es fan un nom en el mercat actual. El projecte, amb el seu **estribillo** recorda un mantra cantat per varis joves, també sembla aludir al creixent nombre de solters en les ciutats occidentals i al fenomen de l’aïllament individual.

Where She Is At (Allà on ella està, 2001)

Realitzada l’any 2001, aquesta obra trascendeix el gènere documental i es centra en un centre recreatiu a l’aire lliure situat a una platja propera a Oslo, Noruega, actualment en estat d’abandonament originàriament parteix d’un projecte dissenyat en benefici dels habitants d’Oslo a la dècada dels trenta, l’any 2001 el centre es va veure afectat per una ordre de demolició, ja que l’Estat no volia o no podia pagar el manteniment. Realçada per un bucle, La provocativa estructura narrativa del film, realçada mitjan es centra en una dona jove que apareix en un trampolí al costat d’una piscina, i en les mínimes i vacilants reaccions d’altres usuaris de la piscina. La dona del trampolí no es decideix a llançar-se a l’aigua i, al no fer-ho el que s’espera d’ella, atreu l’atenció dels altres. La conseqüent tensió és una paradoxa de les limitacions socials a les quals s’enfrenten els individus en el context actual de disciplina i normalització, tot i que el missatge no es fa explícit.

Magic & Loss (Magia i perdua, 2005)

Produïda a Àmsterdam en 2005, aquesta obra recorre a la reducció narrativa i a la precisió documental per a presentar a un grup de joves buidant un apartament. La cuidadosa atenció donada als detalls i la falta de informació contextual respecte a l'acció creen una estranya tensió i li donen a la pel·lícula un aire inquietant i opressiu. Per què s'està buidant l'apartament? Quien es trasllada ? En el transcurs de la pel·lícula resulta que el propietari de l'apartament i el seu contingut, segurament, no està present, ja que les persones que l'estant desallotjant són massa formals, silencioses i fredes. De nou la qüestió de l'individu i la seva relació amb la societat queda patent. ¿Què passa, a nivell simplement pràctic quan l'individu simplement desapareix i el seu espai vital privat es desapareix? Aquí la música afegeix una nova dimensió als temes específics de la pel·lícula. La sombra de l'àlbum de Lou Reed del mateix títol, una reacció a la pèrdua de varis amics, es projecta en aquest treball centrat en l'individu i la seva posició en una societat immersa en el procés de tornar-se cada vegada més anònima.